

Literaire bijlage bij Mijn weekblad

1835

Hans Christiaan Andersen -
Het kleine meisje met de zwavelstokken.

Het was snijgend koud; het sneeuwde en de avond donkerde, de laatste avond van het jaar: Oudejaarsavond. In deze kille duisternis liep een arm meisje blootshoofds en barrevoets op straat. Toen ze van huis ging had ze pantoffels aan gehad, maar dat had niet lang geholpen. Het waren heel grote pantoffels. Haar moeder had ze het laatst aangehad: vreselijk groot waren ze. Toen het meisje haastig de straat overstak, net op het ogenblik, dat twee rijtuigen snel voorbij jaagden, had ze beide pantoffels verloren. De ene was spoorloos verdwenen en met de andere liep een jongen weg; hij zei, dat hij hem later als wieg zou gebruiken voor zijn eigen kinderen. Zo liep nu het arme meisje op blote voetjes, die bont en blauw van de kou waren. In haar oude boezelaar droeg ze een hele boel zwavelstokken - een bosje had ze in de hand. Niemand had die hele dag ook maar iets van haar gekocht, niemand had haar ook maar een stuiver gegeven. Hongerig en stijf van de kou liep ze rond - en hoe zielig en verkleumd zag ze er uit, de kleine meid! De sneeuwvlokken vielen op haar lang blond haar, dat tot in de nek krulde - maar aan dat mooi krullende haar dacht ze werkelijk niet.

In een hoek tussen twee huizen - het ene sprong een beetje meer naar voren dan het andere - hurkte ze neer. Ze drukte haar voetjes stijf tegen elkaar, maar ze kreeg het steeds kouder en ze dorst niet naar huis te gaan, omdat ze niets had verkocht en geen cent had opgehaald. Haar vader zou haar slaan en koud zou het thuis ook zijn - ze hadden op hun zolderkamertje niets boven het hoofd dan een dak waar de wind doorheen blies, ook al waren de ergste spleten en gaten met stro en lappen dichtgestopt. Haar handjes waren helemaal verstijfd van kou. Ach, als zij maar een zwavelstokje dorst aanstrijken, het zou haar zeker goed doen, even de handen aan het vlammetje te kunnen warmen. Ze trok er een uit het bosje. 'Ritsch' - wat vonkte en spatte dat! Het gaf een warm, helder vlammetje; het leek een lichtje als ze de hand er om hield, een wonderlijk behaaglijk licht! Het meisje dacht, dat ze bij een grote ijzeren kachel zat, zo'n echte huiskamerkachel met geelkoperen poten en een geelkoperen asbak. Het vuur brandde zo heerlijk en

warmde haar door en door! De kleine meid stak de voetjes al uit om ook die te koesteren. Doch daar doofde de vlam, de kachel verdween en zij zat met het kleine stompje van een uitgebrande zwavelstok in de hand. Zij streek er nog een aan, die brandde, die lichtte, en waar het schijnsel op de muur viel, werd die doorzichtig als een sluier. Ze kon precies binnenkijken in een feestelijke kamer. Zij zag een prachtige gedekte tafel; op een glanzend wit tafelkleed stond het teer porseleinen servies en in het midden geurde een heerlijke gebraden gans, opgevuld met pruimen en appels. En wat nog mooier was, de gans sprong van de schotel, liep waggelend over de vloer met vork en mes nog in de rug en kwam recht op het arme meisje aan. Toen doofde de zwavelstok en niets dan de dikke kale muur was meer te zien.

Zij stak een nieuwe aan. Nu zat ze onder een prachtige Kerstboom. Nog groter, nog mooier versierd was hij dan die ze met Kerstmis door de glazen deur in de kamer van de rijke koopman had gezien. Duizenden lichten brandden op de groene takken en bontgeschilderde beelden, zoals je ze in de uitstalkasten van de winkels zag, keken op haar neer. De kleine stak de handen omhoog... en toen doofde de zwavelstok, de talloze Kerstlichtjes vlogen hoger en hoger en nu zag ze, dat het heldere sterren aan de hemel waren: een ervan viel en trok een lange, vurige baan langs de hemel. 'Nu sterft iemand', zei de kleine, want haar oude grootmoeder (ze was dood, het enige schepsel ter wereld dat haar had liefgehad) placht altijd te zeggen: 'Als een ster valt, dan stijgt een ziel naar Gods heerlijkheid omhoog.'

Zij streek weer een zwavelstok langs de muur; en in de glans van het licht stond daar de oude grootmoeder, stralend, mild en teder.

'Grootmoeder!' riep het meisje. 'O, neem me mee! Ik weet dat jij weggaat, als het zwavelstokje is uitgebrand, zoals de warme kachel is weggegaan, zoals de gebraden gans en de prachtige Kerstboom zijn verdwenen.' Zij streek haastig alle zwavelstokken, die van het bosje nog waren overgebleven, aan. Zij wilde grootmoeder niet loslaten en de zwavelstokken vlamden zo helder op, dat het licht was dan in de klaarste zonneshijn. Nooit was grootmoeder zo groot, zo schoon geweest. Zij nam het meisje op de arm en in glans en geluk vlogen ze omhoog. En toen voelde het meisje geen kou, geen honger, geen vrees meer, ze waren bij God. Maar in de hoek tegen het huis zat in de kille ochtend het kleine meisje met rode wangen en lachende mond, doodgevroren op de laatste avond van het oude jaar. De Nieuwjaarszon ging op over het kleine lichaampje, dat daar zat naast wat zwavelstokken, waarvan een nog haast ongebrand was.